

IVAN TOKIN

Prvi izlaz za Rozarito

Zbirka kratke proze

 Laguna 

Copyright © 2026, Ivan Tokin

Copyright © ovog izdanja 2026, LAGUNA

Prvi izlaz za Rozarito

Sadržaj

Prvi izlaz za Rozarito	.11
Šogun	.13
Taj dečko	.16
Sinagrida.	.19
Separe	.24
Sačuvaj bože.	.27
Prioriteti.	.30
Ona.	.33
O čamcima	.35
Slavina	.38
Situacije	.40
Ozbiljan posao	.43
Pepito	.45
Prvo i posle	.47
Ovakav dan	.50

Bife	.53
Bife stvarno	.56
Emanuel	.59
Kineska posla	.61
Bla-bla vampir	.64
Daleko je sunce	.66
Spajdermen	.69
Dobro jutro	.72
Dvojka	.75
Kako	.79
Popara	.82
1772	.86
Aljaska	.88
Andrea	.91
Čovek za šankom	.93
Treći svetski rat	.95
Treće	.99
Kao saliveno	101
Kasandra	104
Kauboji i Indijanci	107
Ko će to znati	111
Krila	115
Limun	118
Saopštenje	121
Lovačka priča	124
Lako je	127

Ništa	129
Pesnik	132
Verenici	135
Vukovi	138
Đumbir elita.	141
Autobuska stanica	144
Bez kraja	148
Da se spremi Regenzburg	151
Dva čoveka	153
Džipovi	157
Marko Pjer	160
Glad	163
Decembar u januaru	166
Devojče kajče veslaše.	169
Dovla.	172
Kawasaki	176
Majica	179
Meksiko	183
Najbolji dani	186
Voćni dan	189
Sreda-subota	193
Samo ja	196
Sirig	198
Srđan Valjarević	203
Tonkatsu.	207
Peloponez, majko mila.	211

<i>Nadžak.</i>	215
Odakle nama puter od kikirikija	219
Marijin pasulj	224
Vodno, opet.	229
Nedelja.	233
Cigla	237
Mornar.	240
Muškarac sa jelkom	242
Deda Mraze 2024.	245
Deda Mraze 2025.	247
Na trgu.	250
Omakase.	253
Srce kuca tu je.	257
Rečenice	261
<i>O autoru</i>	263

Prvi izlaz za Rozarito

Mogao sam da krenem na gore ili na dole iz San Dijega. Na gore, to je značilo Malibu, to mi je bio plan. Ipak, krenuo sam na dole, to je značilo Tihuana, pa onda Rozarito. Posebno za tu priliku, izvezao sam iz garaže crveni ševrolet nova, tog dana bio je moj, kao što će biti i kad budem išao u Malibu.

Odličan auto, stariji od mene, četiri brzine i oko 200 konja. Ne znam šta da mislim o tim američkim automobilima, drugačije idu, više mi se sviđaju valjda. Ovaj ševrolet mi je kao saliven, ovde, a u Beogradu ne znam šta bih s njim.

Granica s Meksikom je odmah tu, ušao u Tihuanu i niko me ništa nije pitao, nisam se ni skroz zaustavio, čovek mi je samo mahnuo rukom. Dobrodošao sam u Baha Kaliforniju, jednu od meksičkih država. *Estado Libre y Soberano de Baja California.*

Glavnom ulicom, *Avenida Revolucion*, vozio sam se s levom rukom ispruženom kroz prozor. Jeli su mi se

njihovi takosi, nikad nisam bio u Meksiku, ko zna kakvi su ovde. Ipak, probaću ih jednom kad ne budem u ovolikom poslu. Žurio sam u Rozarito.

Dok sam se vozio, slušao sam meksičku radio-stanicu s njihovom verovatno narodnom muzikom, prvo je išla jedna vesela pesma, marijači kao iz filmova, a posle nje, nešto drugačije, uglavnom glas i gitara, i bas, bez perkusija, ali glas, ta žena je pevala ko zna o čemu, ali poželeo sam da budem tužan, i bio sam, zbog tuge same, zato, i znao sam da u pesmi neće biti utehe, nikakvog razrešenja, i nije ga bilo, naravno da nije, bilo je sve gore i gore, i na kraju je pevala kukajući. Samo sam jednu reč razumeo – plakati – neko je plakao, to je sve što znam.

Sve sam prozore otvorio, krstario sam, mirno sam se približavao svom odredištu. Ceo ovaj put dešavao se jer sam pre neki dan u jednoj putopisnoj emisiji gledao voditelja kako se žali što se isključio na prvi izlaz za Rozarito, nabrajao je sve nepogodnosti tog izlaza i savetovao nam da to nikako sebi ne dopustimo. Svi ostali izlazi da, prvi nikako.

Dok je govorio, iza njega videla se plaža, ispred plaže parkiran auto, na haubi je sedeo muškarac, naslonjen na vetrobransko staklo, s cigaretom u ustima, zagledan u pučinu Pacifika. Taj muškarac, to sam bio ja.

Šogun

Nikad nisam voleo da se šišam, ne volim ni sad. Uvek želim da traje što kraće, ali da mi se sviđa rezultat. Te dve stvari često ne idu zajedno. Ipak, spreman sam da žrtvujem kvalitet za brzinu. Ranije sam se šišao uvek na istom mestu. To je donosilo niz prednosti, prvo, što znaju kako se šišam a drugo, i najvažnije, što smo se s vremenom sporazumeli da treba da što brže bude gotovo. Dokazano je da je optimalno trajanje mog šišanja dvanaest minuta. To jeste kratko, nekad se nema vremena za pravljenje prelaza, ali, eto, bude brzo gotovo.

U poslednje vreme više ne insistiram na brzini, ne znam kako se to desilo, ali sad insistiram da se šišam uvek na drugom mestu. Naročito volim kad negde odputujemo, tamo da se šišam. Juče sam se šišao u Ohridu.

Išao sam s detetom, dete ima dve i po godine. Imali smo dogovor, prvo će ona da jede sladoled, pa ću ja da se šišam, pa će ona opet da jede sladoled. Sto puta smo razjasnili da se ona nipošto neće šišati, tako da smo i povodom toga bili mirni.

Ostavili smo kola na parkingu pored pijace, koji je i pored starog grada, čaršije, kupili smo sladoled i krenuli da tražimo odgovarajućeg frizera. Kako znamo koji je odgovarajući? Ne znamo dok ga ne ugledamo, a onda nam je odmah jasno. Bilo ih je dosta, po glavnim i sporednim ulicama, hodali smo i onda sam pomislio da eto nema nijednog odgovarajućeg u čaršiji, pa smo krenuli na drugu stranu, s druge strane pijace, jer i tamo sam video neke salone iz kola. Međutim, tačno na izlazu iz čaršije, baš tamo gde smo u nju i ušli, ugledao sam ga. Pisalo je – Berber Šogun. U radnji su bila tri dečaka, između šest i deset godina. Ispred radnje je sedeo jedan deda. Pitao sam dedu da li deca čekaju šišanje, rekao mi je da ne čekaju, oni su majstorovi sinovi. Majstor je izašao na trenutak, odmah će se vratiti. Poslao je jednog od dečaka da zove majstora. Mali je izašao iz radnje i ušao u ulaz odmah pored, uz stepenice. To je njihova kuća, tu žive, a u prizemlju im je salon.

Mali se vratio i rekao da majstor dolazi. Majstora nije bilo, pa smo seli ispred radnje. Deda, moje dete i ja. Deda je bio u vojsci u Beogradu, kaže da je Beograd mnogo dobro mesto. Kaže da je odlično jeo, tri puta dnevno, nikad nije bio gladan. Rekao je i ovo: – U Beogradu sam dobio kulturu i naučio da radim. – Na stočiću ispred radnje bila je kolekcija losiona za posle brijanja, u pakovanjima od pola litra, s aromom limuna. Zamalo da kupim jedan.

Dečaci su išli po majstora još nekoliko puta, i on je na kraju stigao. Dobar dan, dobar dan, izvolite, i ja sam izvoleo. Kako ćemo, ovako ćemo. Prvo smo ćutali, a onda mi je skrenuo pažnju na reklamu za njegov frizerski salon koja je upravo krenula na radiju. Bila je to dugačka

reklama, a zapamtio sam samo sledeće – Za ubava frizura, bez tortura, Berber Šogun. – Pitao sam ga zašto se salon zove Šogun, rekao mi je da mu je to nadimak. Naravno da mu je nadimak, ne znam kako nisam to shvatio čim sam ga video. Ne može da se kaže da je pljunuti Toširo Mifune, ali liči. Liči na Japanca i namršten je, takvo mu je lice, brada mu je stilizovana nekako starinski, samurajski valjda. Da ga vidite u filmu o samurajima, spakovanog onako kako dolikuje, ne bi vam ništa bilo čudno, eto tako izgleda, kao Japanac, mada je Albanac, i govori narečjem Gege. Nisam odmah prepoznao jezik, pa sam ga pitao, i on mi je objasnio. To narečje ne zvuči kao albanski na koji sam navikao, više me na turski podseća. Kaže da se tim narečjem govori na severu Albanije, odakle je on.

Pitao sam ga koliko košta šišanje, malo je razmislio pa rekao 350 denara, što je oko 700 dinara. Pitao sam zašto je razmišljao, rekao mi je da je cena promenljiva u zavisnosti od željene frizure, kao i od toga ko me šiša. Ako me šiša neki od njegovih sinova koji su mu ujedno i učenici, onda je jeftinije. Onda, ako me on ošiša, pa ja kažem da hoću još malo kraće, onda je to još malo skuplje. Bio sam zadovoljan odgovorom, a on mi je pokazao cenovnik na kome je cena stvarno prikazana kao raspon, a ne kao fiksna cena.

Brzo je završio, za manje od dvanaest minuta. Onda je rekao najstarijem sinu da mi opere kosu. Pitao sam da li je to neophodno, rekao je: – Apsolutno. To ulazi u cenu a važno je zbog oblikovanja frizure. – Mali mi je nežno i vešto oprao kosu, a Šogun ju je osušio fenom, uzeo gel u šake, protrljao ih i u tri poteza mi namestio frizuru.